

чето скимтѣло отъ болки. Доктора се трогнахъ отъ тази привързаностъ на кучето и се погрижихъ за крака на болното куче. Отъ послѣ кучето идваше само у доктора, до като уздравѣ.

г. *Нова-Загора.*

Пръв. Д. П.

НИКОЙ ГО НЕ СЪЖАЛИХЪ

(Разказъ).

I.

Било зимно врѣме подиръ Коледа. По единъ натрупанъ съ снѣжни прѣспипѣтъ, върѣло малко и доста слабо момченце. То било облѣчено съ много скжсани дрѣхи и обуто съ съдрани пантофи на босъ кракъ. Една ветха и скжсана шапка покривала неговата черна, гжста и къдрава коса. Лицето му било блѣдно и мършаво, а голѣмитѣ му черни очи гледали нажалено и вторачено напредъ.

Било много студено. Бстъръ студентъ вѣтъръ непрѣставалъ да духа отъ минжлата нощъ. Ето защо по клѣбачитѣ на малкото пѣтниче лъщѣли замръзнали сълзи, а косата му била посребрена съ скрежъ.

По едно врѣме, на далечъ изъ пѣтя, верѣдъ снѣжната равнина се показало едно село. При всичко, че малкото пѣтниче едвамъ вдигало краката си отъ умора, но щомъ съзрѣло селото, сбрало послѣднитѣ си сили и бодро-бодро закрачило напредъ. То мислѣло, че въ селото все ще се намѣрѣтъ добри хора, които да го прибержтъ, посгрѣжтъ и нахранѣтъ. Но до като то достигне въ